

get til at tage disse kriminelle ud af lovforslaget, således at vi kan stemme særskilt. Det må vi så acceptere, men Fremskridtspartiet vil fortsat konsekvent stemme imod statsborgerskabsloven, når det ligger, som det ligger.

Jeg forstår godt mange ældre. Jeg forstår også godt mange svage i samfundet. De er af den opfattelse, at grænsen er overskredet, når de ikke som danskere, der har betalt deres skat igennem et helt liv, kan få hjælp, samtidig med at udlændinge kan få i pose og i sæk. Man må spørge, om det er ond vilje fra regeringens side, når den ikke vil forstå danskernes retfærdige harme over, at unge udlændinge har fortrinsret til kollegieværelser, over flygtningefamilier, der har fortrinsret til store, moderne og dyre boliger, og at arbejdsministeren – sidst, men ikke mindst – mere eller mindre vil tvinge erhvervslivet til at ansætte indvandrere og flygtninge frem for danskere.

Samtidig oplever vi, at en indvandrer fra Socialdemokratiet direkte truer den danske befolkning med, at hvis skatteministeren – hvad han selvfølgelig har Fremskridtspartiets fulde velsignelse til – lukker for svindelene med forsørgelsesfradrag, så vil indvandrerne hente deres familie til Danmark med deraf følgende endnu større udgifter, end skattesvindler koster det danske samfund i dag. En sådan trussel kan naturligvis kun mødes med foragt – og eventuelt med lovforslag, der hindrer det misbrug, som den pågældende socialdemokratiske indvandrertalsmand opfordrer til.

På skatteområdet er det fortsat en af Fremskridtspartiets fornemste opgaver at få hævet den skattefrie bundgrænse, så vi kan holde lønpresset nede med deraf følgende forbedret konkurrenceevne. Derved kan Danmark trods den stærke krone afsætte flere varer både indenlands og udenlands. Afsætning af flere varer giver som bekendt større produktion og flere i beskæftigelse og dermed færre udgifter til arbejdsløshedsdagpenge og bistandshjælp.

Det største problem i Danmark er fortsat at skaffe de nødvendige arbejdspladser til de mange, som vitterlig ønsker at bidrage positivt til samfundsøkonomien. Det er udtryk for et sygt samfund, at der er så høj en arbejdsløshed, som tilfældet er, uden at politikerne gør det nødvendige for at formindske det største problem, vi har.

Almindelig sund fornuft burde kunne overbevise selv betonsocialisterne og socialdemokraterne i regeringen om de nødvendige skridt i

retning af en forbedret konkurrenceevne for dansk erhvervsliv, men i stedet pålægges virksomhederne stadig flere byrder i form af længe-re sygedagpengebetaling, grønne afgifter m.m.

Samtidig har tusinder af lønmodtagere opdaget, at de tjener mere ved at gå arbejdsløse end ved at tage et lavtlønnet job. Kan de suppleres med lidt arbejde ved siden af, så skal der en virkelig høj løn til for at gøre et job attraktivt i samfundet.

A-kasserne, der skulle være et forsikringsssystem, har udviklet sig til et forsørgelsessystem. Alt for mange tror – selv om finansministeren hævder det modsatte – at a-kasserne er en forsikring mod arbejde og ikke en forsikring mod arbejdsløshed.

Problemerne på arbejdsmarkedet har været tydelige i årevis, men alligevel har man ikke kunnet samle et politisk flertal her i Tinget for at rette op på disse skævheder, fordi Socialdemokratiet benhårdt satser på passivitet i stedet for dynamik.

Sundhedssektoren stønner under hårdere og hårdere byrder, og ideologiske felttog koster danske hjertepatienter livet, bl.a. fordi socialdemokratisk styrede amter ikke vil betale for behandling på privathospitalerne. Amterne formår som bekendt ikke at nedsætte ventetiderne til sygehusbehandlingerne og overholder ikke de aftaler, de selv indgår med skiftende regeringer.

Fremskridtspartiet stillede som det første parti allerede i 1988 forslag om at nedsætte ventetiderne til maksimum 3 måneder, og vi ønsker, at regeringen tager sygehusektoren fra de totalt overflødige amter, som derved kan fjernes.

For hver dag der går, kommer vi som bekendt nærmere det næste folketingsvalg. Vi har en regering, der ved sin tiltrædelse talte meget om politisk etik, men siden er skandale efter skandale væltet ned over statsministerens udvalgte flok. Regeringen har optrådt som den berømte elefant i en glasbutik, og den forstår end ikke at trække elefanterne ud af butikken. I stedet smadrer de alt, de kan komme inden for rækkevidde af, og så overlader de det til andre at rydde op. Skal butikken ikke smadres totalt, er det nødvendigt efter næste valg at skifte hest.

Der skal ryddes op og gøres rent. Det kan kun en borgerlig-liberal, ikkesocialistisk regering gøre, og Fremskridtspartiet ifører sig gerne gummihandsker og forklæde. Vi agerer gerne privatiseret politisk rengøringsvirksomhed, og Fremskridtspartiet er garant for, at en borgerlig-